Пушкинъ

Русия — мракъ
русия — гнетъ,
неразорана цѣлина
Веригитѣ. свирепа тишина
на северъ - тундри вѣтрове
на югъ - безкрайни, диви степи
А времето, не бързо, крета
като бездомно старо псе
тогова простий народ
незнаещи за твоите песни.
чудни и неизвестни.
Ти бѣше

Но ето днесъ -
трудътъ задруженъ
задружения повтаря родъ
и тази обща свѣтлина
роди единъ новъ животъ.
сега е друго. Ето на
единъ работникъ, и стар стругар,
прѣдъ обѣдната си почивка
чете в книгата ти усилено
като другар
и чувството ти
разбира те, защото може
да гледа чуднитѣ звезди
как гаснатъ във небето ясно
как острите слънчеви блестки
надъ оросената степ шеметни
просторна степенъ.
Той има хлѣбъ
и гордостта